



Έπειτα από 8 χρόνια κρίσης είναι φανερό ότι δεν υπάρχει κάποιος ορίζοντας ξεπεράσματος της από πλευράς κεφαλαίου και αυτό αυξάνει τα καθήκοντα της επαναστατικής αριστεράς στο σήμερα στη μάχη της για να βρεθεί μια διέξοδος προς όφελος των εργαζομένων, της νεολαίας και γενικά της κοινωνικής πλειοψηφίας.

Στο πλαίσιο αυτής της βάρβαρης καπιταλιστικής κρίσης, το κεφάλαιο, η ΕΕ και οι κυβερνήσεις τους έχουν πάρει μια σειρά από μέτρα που αφενός διαλύουν το μέλλον μιας ολόκληρης γενιάς και αφετέρου γκρεμίζουν κατακτήσεις ολόκληρου αιώνα από πλευράς εργατικού κινήματος.

Αυτές οι διατάξεις (είτε “μνημόνια” στην Ελλάδα είτε με άλλη ονομασία σε άλλες χώρες) επιχειρούν να εντείνουν την ανθρώπινη εκμετάλλευση και να εξασφαλίσουν νέα πεδία κερδοφορίας για το κεφάλαιο.

Τέτοια μέτρα όπως γνωρίζουμε είναι το ασφαλιστικό έκτρωμα, οι ιδιωτικοποιήσεις, οι πλειστηριασμοί λαϊκών κατοικιών, η κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας κτλ. Όλα αυτά έρχονται να υλοποιηθούν και από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ- ΑΝΕΛ που στο πρόσωπό της είχε δει “ελπίδα” ακόμη και ένα κομμάτι της αριστεράς και του αμφιθεάτρου της ΕΑΑΚ. Αυτό κάνει ακόμη πιο φανερό ότι στο σημερινό στάδιο ανάπτυξης και κρίσης του καπιταλισμού, καμία κυβερνητική διαχείριση και διαπραγμάτευση δεν είναι εφικτή, πόσο μάλλον μέσα στα πλαίσια της Ε.Ε. Αυτό ήταν και το καθοριστικό σημείο που έκανε την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ να υποχωρήσει άτακτα και να δώσει στους δανειστές “γη και ύδωρ” από το αίμα των εργαζομένων. Με αυτή την έννοια, ο ΣΥΡΙΖΑ δε μεταλλάχτηκε εν μία νυκτί από “αριστερός” σε “δεξιός” όπως μας λένε διάφορα ηττημένα think tank της ηττημένης αριστεράς του ευρωκομμουνισμού και του ρεφορμισμού. Αντίθετα, ακολουθήθηκε μια συνολική πορεία σταδιακής ενσωμάτωσης που ξεκινά από το “καμία θυσία για το ευρώ” το 2012 και καταλήγει στο να ψηφίζει με τα δύο χέρια μνημόνια (το 3ο, το 4ο που έρχεται κ.ο.κ).

Χαρακτηριστική αποτύπωση της αντιλαϊκής πολιτικής είναι προφανώς και το κομμάτι των πλειστηριασμών και των ιδιωτικοποιήσεων. Όσον αφορά τους πλειστηριασμούς η κυβέρνηση ακολουθεί μια πολιτική μείωσης της ιδιοκατοίκησης στη χώρα όπως επιτάσσει η ΕΕ. Αυτό δεν είναι τυχαίο καθώς σε περιόδους κρίσης το κεφάλαιο ψάχνει ανηλεώς για νέα πεδία κερδοφορίας. Οι πλειστηριασμοί κατοικιών, αλλά και η επανενεργοποίηση της αποπληρωμής των “κόκκινων δανείων” αποτελούν μέσο ώστε οι τράπεζες να χαράξουν σχεδιασμό πάνω στο ζήτημα του κέρδους στην κατοικία.

Παράλληλα, οι ιδιωτικοποιήσεις ήρθαν να “ληστέψουν” τη δημόσια περιουσία που βασίστηκε στην ανθρώπινη εργασία των λαϊκών στρωμάτων για χρόνια. Αυτή η κατεύθυνση δεν πρόκειται να αφήσει την επαναστατική αριστερά με σταυρωμένα τα χέρια. Ήδη ο αγώνας ενάντια στους πλειστηριασμούς κλιμακώνεται πανελλαδικά, χωρίς αυτό όμως να είναι επαρκές. Είναι απαραίτητο, ο αγώνας και ο συντονισμός Συλλογικοτήτων ενάντια στους πλειστηριασμούς να δεθεί με το συνολικό αγώνα για όλα τα κοινωνικά αγαθά όπως το νερό, το ρεύμα κλπ. Αυτό μπορεί να προκύψει μόνο από τον αγώνα των “από τα κάτω” κόντρα στις επιβολές κυβερνήσεων, ΕΕ κεφαλαίου.

Πολυδιάστατη είναι αυτή η ενσωμάτωση η οποία δείχνει τα δόντια της και στο προσφυγικό ζήτημα, στοιβάζοντας πρόσφυγες στα hot spots κάτω από τις χείριστες συνθήκες και υλοποιώντας πλήρως όλη την απάνθρωπη κι επικίνδυνη μεταναστευτική πολιτική της ΕΕ.

Αυτή η πολιτική λειτουργεί σαν μια βαλβίδα ανοιχτή από τη μία για το κεφάλαιο και την κινητικότητα του εργατικού δυναμικού, από την άλλη κλειστή για τους κολασμένους αυτής της γης που ψάχνουν ένα καλύτερο μέλλον μακριά από τις βόμβες και τον πόλεμο. Είναι η ίδια κατεύθυνση που επιβάλλει στους πρόσφυγες την εξαθλίωση, την γκετοποίηση και την εκμετάλλευση τους από διάφορους καιροσκόπους (βλ. ΜΚΟ, εταιρείες, αλλά ακόμα και από μικροαστικά φασιστοειδή όπως είδαμε κατά καιρούς).

Από αυτή την κατάσταση δε θα μπορούσε να λείπει η Χρυσή Αυγή. Οι φασίστες έχουν βρει για άλλη μια φορά πρόσφορο έδαφος να χύσουν το δηλητήριο τους στην ελληνική κοινωνία με αποκορύφωμα τις φασιστικές κινητοποιήσεις, τις ανακοινώσεις κατά των προσφυγόπουλων και της ένταξης τους στα σχολεία κλπ. Επόμενο είναι ότι σε περιόδους τόσο βαθιάς προσφυγικής κρίσης, ο φασισμός να αναδύεται και να αναδεικνύεται. Εξ άλλου δε ξεχνάμε ότι οι φασίστες είναι όπλο του συστήματος για να διαχωρίζει την εργατική τάξη με βάση τη μισαλλοδοξία, τη φυλή, το φύλο, το έθνος κλπ.

Όπως αναμενόταν η κυβέρνηση δε μένει εκεί. Η επίθεση στα δημοκρατικά δικαιώματα εντείνεται και η κρατική βία και καταστολή καλά κρατεί. Χαρακτηριστικά είναι τα παραδείγματα συλλήψεων αγωνιστών, δακρυγόνων σε πορείες από τα ΜΑΤ και συνολικά μια κατάσταση διατήρησης όλων των χυδαίων, αντιδημοκρατικών δομών του κράτους.

Το εργατικό κίνημα, οι νέες εργασιακές διατάξεις και η απάντησή μας

Παρά το ότι είναι κοινός τόπος ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν έχει σχέση με την έννοια της αριστεράς, δε μπορούμε να πούμε ότι η αριστερά (ακόμη και η ριζοσπαστική(;)) έχει ξεμπερδέψει με την σκέψη και δράση που εισήγαγε ο ΣΥΡΙΖΑ σε αυτή. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι σκέψεις εντός της ρεφορμιστικής αριστεράς που απευθύνονται στο κίνημα και αναφέρουν ως τακτική του τη δημιουργία ενός “αντιμνημονιακού, πατριωτικού, αριστερού μετώπου” που θα διεκδικήσει την κυβερνητική εξουσία.

Αλήθεια, πόσο απέχει αυτό από τις διακηρύξεις του ΣΥΡΙΖΑ το χρονικό διάστημα 2012-2015; Αυτό δείχνει την αδυναμία οποιασδήποτε αυτοκριτικής εντός της αριστεράς και την αντιμετώπιση της πολιτικής ως “προσωπικό ζήτημα”. Εμείς εκτιμάμε ότι η ΕΑΑΚ πρέπει να απαγκιστρωθεί από οποιαδήποτε λογική κυβερνητικής διαχείρισης και να ρίξει όλες τις δυνάμεις της μαζί με όλα τα κομμάτια της αντικαπιταλιστικής αριστεράς στο κίνημα και την ανασυγκρότηση του. Ανάλογη πρέπει να είναι και η αντιμετώπιση στο ζήτημα του εργοδοτικού συνδικαλισμού της ΓΣΕΕ. Η ΓΣΕΕ όπως έχουμε ξανά αναλύσει (βλ. Κείμενα συμβολής σε προηγούμενα συντονιστικά) δε μπορεί και δε θέλει να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και της κοινωνικής πλειοψηφίας.

Είναι ξεκάθαρο ότι στο ερώτημα “ή με το κεφάλαιο ή με τους εργάτες” η ΓΣΕΕ έχει επιλέξει το πρώτο. Για αυτό και δεν είναι ζήτημα να τη μεταρρυθμίσουμε, αλλά να έχουμε μια συνολική απάντηση οργάνωσης του αγώνα απέναντι σε αυτήν. Για μας αυτή η απάντηση είναι η δημιουργία ενός ανεξάρτητου ταξικού κέντρου αγώνα, όπου όλα τα αγωνιστικά κομμάτια θα έρχονται σε ρήξη με τη ΓΣΕΕ και θα παλεύουν για την ανατροπή όλων των αντιλαϊκών πολιτικών ανεξαρτήτως κυβερνήσεων. Αποτιμάμε ότι προηγούμενες κινητοποιήσεις (απεργία 04/02, ΔΕΘ) αποτυπώνουν μια δυναμική που όλο το αμφιθέατρο όφειλε να στηρίξει αντί να ακολουθήσει λογικές διάσπασης και ενίσχυσης του εργοδοτικού συνδικαλισμού.

Παρόμοια κατάσταση επικρατεί και στο ΤΕΕ. Το ΤΕΕ δεν αποτελεί ένα πεδίο διαπάλης συσχετισμών. Αποτελεί ένα σκληρό μηχανισμό του κράτους που εξασφαλίζει την υλοποίηση των κατευθύνσεων του αφού ελέγχεται από την κυβέρνηση καθώς και μεγάλες εταιρίες του κλάδου. Η ισχύς του ΤΕΕ αποτυπώνεται μέσω της δυνατότητάς του να συνάπτει συμφωνίες ακόμη και με μεγάλες πολυεθνικές.

Συνολικά, το ΤΕΕ είναι μια δια ταξική “σούπα” όπου αφεντικά και “δούλοι”, λύκοι και πρόβατα καλούνται να αποφασίσουν μαζί τι θα φάνε. Κόντρα σε αυτή την κατάσταση, αλλά και σε οποιαδήποτε προσπάθεια “αριστερής διαχείρισης” του ΤΕΕ, η αντικαπιταλιστική αριστερά πρέπει να έχει ξεκάθαρη στάση. Στηρίζουμε το block ΤΕΕ και στεκόμαστε ενάντια σε όλους όσους στο βωμό του παναριστερού μετώπου επιλέγουν να συνυπάρξουν στα “σχήματα” με όσους στήριξαν ακόμη και έμπρακτα αντιλαϊκούς κυβερνητικούς νόμους, πρότειναν βελτιωτικές διορθώσεις προσπαθώντας να συμμαζέψουν τα ασυμμάζευτα. Το ρεύμα που και ως νέοι μηχανικοί οφείλουμε να εκπροσωπήσουμε είναι αυτό της ανεργίας, της επισφάλειας, της βίαιης προλεταροποίησης και συνολικά το μέλλον της γενιάς μας όπως περιγράφεται από μια κατάσταση “μισοανεργίας-μισοεργασίας”. Δρούμε στο ΤΕΕ εντός, εκτός και ενάντια. Εντός γιατί είναι σημαντικό να ξέρουμε τι σχεδιάζουν για μας οι καπιταλιστές, εκτός γιατί το πεδίο δράσης μας είναι το ΣΜΤ εκεί που εμπλέκονται πραγματικά τα ταξικά κομμάτια και ενάντια γιατί οι πολιτικές ΤΕΕ- κυβέρνησης δε χωράν το μέλλον μας.

Για όλα τα παραπάνω καθοριστικός είναι ο ρόλος της αριστεράς. Για αυτό και η ΕΑΑΚ πρέπει να είναι στην πρώτη γραμμή για μια αριστερά που στέκεται ενάντια σε οποιαδήποτε λογική διαχείρισης, είναι σε κατεύθυνση αντιΕΕ και δε διαπραγματεύεται ανάγκες και δικαιώματα των εργαζομένων. Για μια αριστερά πραγματικά χρήσιμη κόντρα στη συναίνεση και την υποταγή. Τελικά για μια αριστερά αντικαπιταλιστική και πραγματικά επικίνδυνη για το σύστημα τους.

Πανεπιστήμιο και φοιτητικό κίνημα

Η κατεύθυνση της κυβέρνησης και για το πανεπιστήμιο δεν ξεφεύγει προφανώς από τα πλαίσια που έχουν τεθεί εδώ και χρόνια από την ΕΕ και τον ΚΕΧΑΕ. **Μια κατεύθυνση συνολικής υποβάθμισης της δημόσιας και δωρεάν παιδείας την οποία έρχεται να συμπληρώσει η επιχειρηματική ανασυγκρότησή του. Οι πτυχές αυτής της αναδιάρθρωσης είναι πολύμορφες και αφορούν τόσο τον οικονομικό ρόλο του πανεπιστημίου όσο τον καταναλωτικό και τον ιδεολογικό.**

Ουσιαστικά περιγράφεται η σύνδεση του πανεπιστημίου με τις ανάγκες της αγοράς εργασίας και η αναγκαία αναδιάρθρωση των πτυχίων και των γνωστικών αντικειμένων με βάση τις επιταγές του κεφαλαίου. Αυτό αφορά τόσο την άμεση κερδοφορία μέσω της αξιοποίησης της έρευνας (κατοχύρωση πατέντας, απλήρωτη εργασία σε προπτυχιακό και μεταπτυχιακό επίπεδο) όσο και την έμμεση μέσω της σύνδεσης των προγραμμάτων σπουδών και τη δημιουργία του σύγχρονου εργατικού δυναμικού που καταρτίζεται για την σύγχρονα ζωτικής σημασίας παραγωγής κι αναπαραγωγής του κεφαλαίου.

Άρρηκτα συνδεδεμένη είναι η στρατηγική των δυνάμεων του κεφαλαίου να δημιουργήσουν διαφορετικές ταχύτητες εργαζομένων στην παραγωγή. Επιπρόσθετος μοχλός σ` αυτή τη διαδικασία είναι η όξυνση των ταξικών φραγμών που γεννούν λίγα κι εκλεκτά διευθυντικά στελέχη κι από κάτω ένα ολόκληρο στρώμα σύγχρονων προλετάρων με χαρακτηριστικά του τον ατομικό φάκελο προσόντων(ECTS),καμιά συναίσθηση των εαυτών τους ως συλλογικό υποκείμενο, την ευελιξία τους ως εργατικό δυναμικό και μόνο μέλλον τους την επισφάλεια.

Παράλληλα, το ζήτημα του ξεπουλήματος **της φοιτητικής μέριμνας σε εργολαβίες** δυσχεραίνει τη διεκπεραίωση των σπουδών και διαλύει τις σχέσεις εργασίας μέσα στο πανεπιστήμιο.

Χέρι χέρι με όλα τα παραπάνω είναι και η ιδεολογική κατήχηση των υποκειμένων μέσα στις σχολές με βασικές αντανakλάσεις την εντατικοποίηση, την εμπέδωση του ατομικού δρόμου, την αποξένωση από τις συλλογικές διαδικασίες και υιοθέτηση της λογικής του “σκέφτομαι σαν αφεντικό” ενώ στην πραγματικότητα ποτέ δε θα γίνουν. Αυτό το κλίμα αποτυπώθηκε και στις φοιτητικές εκλογές με την αποχή να φτάνει στο ζενίθ και να εμφανίζεται για πρώτη φορά ένα τόσο μαζικό ρεύμα φοιτητών που δεν βρίσκει πολιτική έκφραση. Αυτό συμπυκνώνεται συνολικά στον τρόπο με τον οποίο η σπουδάζουσα νεολαία αντιλαμβάνεται τον εαυτό της στο σύγχρονο πανεπιστήμιο. Επιλέγει τον ατομικό δρόμο και τον

ανταγωνισμό, αντιμετωπίζει τις σπουδές της ως μια fast track διαδικασία και αρχίζει και αντιλαμβάνεται τον εαυτό της ως αυριανό εργαζόμενο.

Μιλάμε στην ουσία για μια συνεχή διαπάλη μεταξύ της επιθυμίας για ένα “λαμπρό μέλλον” και της σκληρής πραγματικότητας του σύγχρονου εργασιακού μεσαίωνα. Αυτό θέτει αναβαθμισμένα ερωτήματα στον τρόπο που και τα ίδια τα σχήματα παρεμβαίνουν στους φοιτητές θέτοντας ως στόχο την απαγκίστρωση από τα ατομικά μονοπάτια και το μετασχηματισμό τους σε συλλογική, αγωνιστική, ανατρεπτική κατεύθυνση.

Με αυτή την έννοια απαιτείται από μεριάς μας μια συνολική κατεύθυνση πάλης με κέντρο τους φοιτητικούς συλλόγους και καθοριστικό μέσο οργάνωσης του αγώνα τα σχήματα ΕΑΑΚ. Μια μεθοδολογία σύγκρουσης με τις προαναφερθείσες κατευθύνσεις της κυβέρνησης και της ΕΕ για μας είναι κομβικά: αυτή που θέτει τα ζητήματα της εργασιακής προοπτικής, της φοιτητικής μέριμνας, της πάλης για το περιεχόμενο των σπουδών μας, της αντιΕΕ κατεύθυνσης στους συλλόγους και της συνολικής ανασυγκρότησης του φοιτητικού κινήματος.

Βασική προϋπόθεση είναι τα σχήματα να αναδεικνύουν το μέλλον της γενιάς μας ως μέλλον της επισφάλειας και να κάνουν κατανοητό στους φοιτητές ότι “με 500 ευρώ δε ζεις, εξεγείρεσαι”, ότι αυτό είναι το μοναδικό μέλλον που περιγράφουν για εμάς. Συνεπώς οι αγώνες για τα δικαιώματά μας σήμερα στην παιδεία είναι άρρηκτα συνδεδεμένοι με τα δικαιώματά μας αύριο στην εργασία. Για αυτό πρέπει το φοιτητικό κίνημα να είναι πλάι στο εργατικό, να έχει στραμμένη εκεί την ματιά του με γνώμονα τα κοινά μας συμφέροντα. Παράλληλα, στο κομμάτι της φοιτητικής μέριμνας και των αποκλεισμών η ΕΑΑΚ πρέπει να έχει κατεύθυνση επιβολής των συλλογικών αναγκών μας ενάντια σε όσα μας στερούν. Τα δικαιώματά μας σε σίτιση-στέγαση μεταφορές δεν παζαρεύονται και δε θα γίνουν θυσία στο βωμό της κερδοφορίας τους.

Επιπλέον, το αίτημα για μια απελευθερωτική παιδεία στο σήμερα είναι επίκαιρο. Οι τεχνολογικές εξελίξεις, ο συλλογικός πλούτος της ανθρώπινης εργασίας σε θεωρία και πράξη, κάνει επιτακτική την παρέμβαση μας και σε αυτό το επίπεδο. Αυτό πρακτικά σημαίνει την ανάδειξη στα φοιτητικά αμφιθέατρα του τί θέλουμε να σπουδάσουμε και προς ποια κατεύθυνση να στρεφόμεστε, αμφισβητώντας ουσιαστικά τον τρόπο με τον οποίο σήμερα παράγεται και ιδιοποιείται η γνώση από μια αντικαπιταλιστική σκοπιά.

Γι αυτό κρίνεται απαραίτητη η κριτική στα προγράμματα σπουδών η συνεχής πάλη των σχημάτων για καμία διάσπαση των πτυχίων μας, για συνολική εποπτεία επί του αντικειμένου και μόνη προϋπόθεση για εργασία το πτυχίο μας.

Τέλος για όλα τα παραπάνω αποτελεί όρος η συνεχής αντιΕΕ πάλη των σχημάτων και η προσπάθεια για συνολική αναζωπύρωση των φοιτητικών συλλόγων και όλων των ανατρεπτικών διαδικασιών τους.

Διαλεκτική είναι η σύνδεση όλων αυτών άρα και η μάχη γι αυτά.

ΕΑΑΚ και φυσιογνωμία

Είναι κατανοητό ότι όλα αυτά τα αναβαθμισμένα ζητήματα απαιτούν και από την ΕΑΑΚ να είναι αντίστοιχη των περιστάσεων. Για μας είναι άμεσο καθήκον να ξεπεραστούν αγκυλώσεις και προβληματικές του παρελθόντος και η αναβάθμιση της κουβέντας και της πολιτικοποίησης των σχημάτων. Ένα βασικό φράγμα της ανάλυσής μας και του σχεδιασμού μας το προηγούμενο διάστημα ήταν η συμφωνία μας στο ότι διαφωνούμε! Εμπόδιο που καθιστά το μόρφωμα και τους αγωνιστές του στατικούς.

Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα των φοιτητικών εκλογών, όπου απουσίαζε η ενιαία έκφραση, και τα σχέδια εντός ΕΑΑΚ αντί να συζητούνται εντός αμφιθεάτρου συζητούνταν πέρα κι έξω από αυτό. Η φυσιογνωμία της ΕΑΑΚ πρέπει να βασίζεται στη δυναμική των σχημάτων, στην εργατική στροφή της και

την ενοποίησή της. Αυτό δε συνεπάγεται ούτε παραταξιοποίηση της ΕΑΑΚ ούτε και εξάλειψη των διαφωνιών στο εσωτερικό της. Αντίθετα αποτελεί όρο για την ύπαρξη και πολιτική αναβάθμιση του ρόλου των σχημάτων.

Είναι αναγκαίο να διατηρηθούν στη φυσιογνωμία του μορφώματος όλα τα ανατρεπτικά χαρακτηριστικά του όπως αυτά της αντικαπιταλιστικής και αντισυνδιαχειριστικής πάλης στις σχολές, της σύγκρουσης με τις κυρίαρχες αστικές πολιτικές εντός κι εκτός των σχολών, και ζητήματα που αμφισβητούν το ρόλο των σχημάτων ως παραγωγούς μιας αγωνιστικής πολιτικής να πεταχτούν στο χρονοντούλαπο της ιστορίας. **Γι αυτό είναι αναγκαία η προγραμματική αναβάθμιση και διεύρυνση της ΕΑΑΚ με στόχο την ύπαρξη σχημάτων σε όλες τις σχολές και την ΕΑΑΚ ως πόλο συσπείρωσης όλων των αγωνιστικών δυνάμεων μέσα σε αυτές.** Κόντρα στον εκφυλισμό και σε πολιτικά σχέδια περί ξεπεράσματος της ΕΑΑΚ για ένα παναριστερό μέτωπο επιτάσσεται η παρέμβαση ενός αντικαπιταλιστικού σχήματος ανά σχολή.

Μ' αυτή την έννοια η **προγραμματική διακήρυξη** της ΕΑΑΚ πάνω σε βασικά ζητήματα της εποχής μας (ταυτότητα της νεολαίας, φοιτητικό κίνημα στο σήμερα, σύνδεση φοιτητικού-εργατικού κινήματος κτλ.) καλείται να αναδειχθεί και να συζητηθεί από τα σχήματα ως τα αναγκαία στοιχεία συμφωνίας τόσο στο εσωτερικό του μορφώματος όσο και στον τρόπο απεύθυνσης σε ρεφορμιστικές δυνάμεις (οργανωμένες και μη).

Σε μια περίοδο που το κίνημα αλλά και η επαναστατική αριστερά βρίσκονται σε μια κατάσταση εσωστρέφειας και νηνεμίας είναι σημαντικό να ανοίξει μεταξύ μας ένας πραγματικά συντροφικός διάλογος που θα μας δώσει ορμή για τους επερχόμενους αγώνες. Να καταστήσουμε κατανοητό μέσα από την δράση μας, ότι δεν μας αρκούν πλέον τα μικρά ξεσπάσματα, δεν είμαστε αυτοί που απλά θα αντιστεκόμαστε σε ότι μας επιβάλουν αλλά αυτοί που με τους αγώνες μας θα βγούμε ξανά στους δρόμους της φωτιάς.

arage-e-a-a-k.blogspot.gr